

ลาโง้โม้แป้ง

วัดแห่งหนึ่งตั้งอยู่บนเขา มีลาตัวหนึ่ง ทุก ๆ วัน มันอยู่แต่ในโรงโม่เพื่อลากเครื่องโม่ เป็นอยู่เช่นนี้วันแล้ว ปีเล่า ลาเริ่มที่จะเบื่อหน่ายกับชีวิตที่ไร้ความตื่นเต้น ความร่าเริง

มันครุ่นคิดอยู่ทุกวี่วันว่า หากได้ออกไปดูโลก ภายนอกไม่ต้องลากโม่ คงจะยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ไม่นาน โอกาสก็มาถึง พระภิกษุรูปหนึ่งจึงมันลงเขาเพื่อบรรพทุก ของ มันดีใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อถึงจุดหมาย พระภิกษุนำ สิ่งของวางลงบนหลังของมัน แล้วเดินทางกลับวัด ระหว่างทาง ผู้คนที่สัญจรไปมาบนถนน เมื่อเห็นลาแล้ว ล้วนคุกเข่าลงกราบไหว้ ลาไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใด ผู้คน จึงคุกเข่ากราบไหว้ตัวมัน เมื่อเดินต่อไปเรื่อย ๆ ผู้คนที่ พบเจอมันก็ยังคุกเข่ากราบไหว้เช่นเดิม ลาเริ่มรู้สึกตัว เบา แล้วคิดในใจว่า ที่แท้ผู้คนล้วนบูชาตัวมัน เมื่อคิดดั่ง นั้น มันเดินต่อไปพบผู้คนที่สวนทางมา มันจึงยืนขวาง กลางถนน ด้วยท่าทีหึงผยอง รอรับการกราบไหว้จาก ผู้คนอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อกลับถึงวัด ลาคิดว่าตนเองมีฐานะสูงส่ง เป็นตาย ร้ายดียังไงก็จะไม่ขอลากโม่อีกต่อไป พระภิกษุล้วนไม่รู้จะทำ ยังไง จึงปล่อยมันลงจากเขาไป ขณะลงจากเขา มันเห็นผู้คน กลุ่มหนึ่งแต่ไกล กำลังตีกลองร้องเป่าเดินมากันเป็นกลุ่ม ลาคิดในใจว่า คนพวกนี้ต้องมาต้อนรับมันอย่างแน่นอน จึงเดิน ไปบนกลางถนน เตรียมรับการกราบไหว้อย่างสง่าผ่าเผย

แท้ที่จริงผู้คนกลุ่มนี้เป็นขบวนแห่ขันหมาก ถูกลาตัว หนึ่งขวางทาง จึงต่างโมโห ครว้าเอาไม้กระบองไล่ทุบตี ลา หวาดกลัวหนีกลับวัดด้วยอาการบาดเจ็บอย่างทุลักทุเล เมื่อ ถึงวัดเหลือเพียงลมหายใจที่รวยริน

ก่อนตาย มันพูดกับพระภิกษุด้วยความโกรธว่า จิตใจ ของมนุษย์ช่างโหดร้ายน่ากลัwnัก ตอนที่ข้าฯ ลงเขาครั้งแรก ต่างคุกเข่ากราบไหว้ข้าฯ แต่ตอนนี้กลับทุบตีทำร้ายข้าฯ ด้วย ความโหดเหี้ยม พระภิกษุถอนหายใจ แล้วพูดว่า “เจ้าลาเอ๋ย เจ้านี้ช่างโง่เขลาโดยแท้ ที่ผู้คนเขากราบไหว้นั้น เป็นพระที่ เดินทางกับเจ้านั่นเอง